

Tweet

Калин Серапионов 17.11.2016 18:52

FINAL CUT

© Contemporary Space

Разговор на Даниела Рагева с Калин Серапионов, поводът е самостоятелната му изложба –инсталация, видео, фотография, в галерия *Contemporary Space* във Варна (до 20 ноември 2016 г.).

Final Cut идва от името на една от компютърните програми за редактиране на видео, които Калин Серапионов използва, но употребата му тук не означава, че художникът борави единствено и само със сложни компютърни средства. От интервюто става ясно, че да си видео художник, съвсем не означава, че е достатъчно да се справяш с техническите средства. *Final Cut* също така може да звучи като заглавие на ретроспектива, но тази изложба, макар да има качествата на ретроспектива, според автора няма такива претенции. Тя по-скоро обобщава един етап в неговата работа, която до голяма степен се развива в поредици от свързани произведения, по-скоро като трилогии, отколкото като „сезони“. Изложбата обобщава етапа, който идва, след като марката „видео художник“ вече е утвърдена – както, например, *Депеш Мод* в днешно време не приличат на себе си от 90-те, правят съвсем различна музика, но все пак са същата група, дори по-добра.

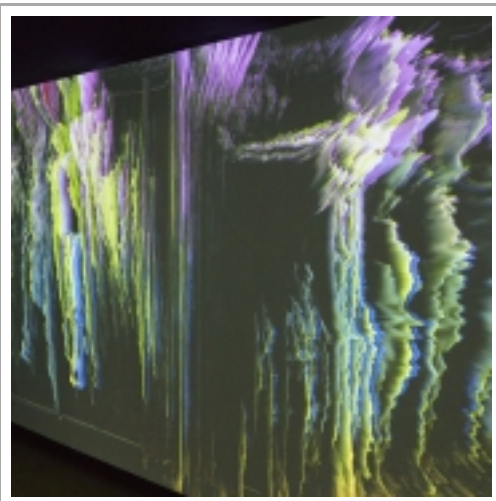
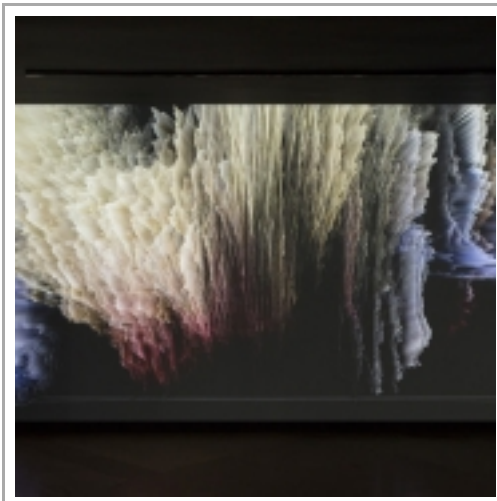
Изложбата в *Contemporary Space* развива идеите на произведения, които Калин Серапионов показва в предишната си самостоятелна изложба в *Contemporary Space* през 2014 г. със заглавие *Choose Training*. Като междуременно в изложбата му съвместно с Димитър Дилков в галерия *One Night Stand*, София, беше показана *Choose Training 2* – инсталация от на пръв поглед небрежно аранжирани умни телефони, фиксирани с първите попаднали налични вещи, като бутилки с вино или чаши с кафе и всичко, каквото може да се намери по бюрото на един съвременен художник. *Choose Training 2* е малка колекционерска версия на изложбата. Не по-малка като въздействие от мащабните му инсталации, но значително по-пестелива на пространство и ресурси. Също в изложбата в *One Night Stand* художникът за пръв път показва дигиталните подготвителни рисунки, с които борави от години, и по-нататък в интервюто се разбира защо са толкова съществени те при споделянето на процеса на създаване със зрителите.

В историята на настоящата изложба фигурира и работа, показана в изложбата „Оставете ги да рисуват“, курирана от Правдолюб Иванов в галерия *Sariev*, Пловдив – абстрактен видео портрет на руса жена. Тя може би изглежда приблизително като тази, която се появява в 56:32 мин. на филма „Матрицата“ – вижда се съвсем ясно, но зрителят не може да е сигурен дали е виртуална, или наистина съществува.

Даниела Радева: Разкажи за триизмерната инсталация „Displace (без перука, без червило, без телефон и без цигари)“ и нейната предистория – видеото „Руса жена с червена рокля и ярко червило говори по телефона и пуши цигара“.

[A Blonde Woman in a Red Dress and Bright Lipstick is Talking on the Phone and Smoking a Cigarette, 2016](#) from [Kalin Serapionov](#) on [Vimeo](#).

Калин Серапионов: Това е един вид доразвиване на идея и при мен беше интересно, че използвайки готова работа, аз изцяло разрушавам нейния предишен смисъл и визия и на базата на това създавам нова. Тя се възпроизвежда в друга посока и на друго ниво. Получава се едно разсъбличане на работата и обличането ѝ в нова форма. Видеото, което съм използвал за създаването на това 3D изображение, се нарича „Руса жена с червена рокля и ярко червило говори по телефона и пуши цигара“. То е абсолютно асоциативно – ти знаеш за какво става въпрос – и представлява цветови диаграми, които всъщност са уейвформите на реално заснетото изображение. Зрителят не вижда това изображение, но зад заглавието и зад работата има абсолютно реално видео. Идеята е той да си представи, имайки предвид заглавието, какво се случва. Да изгради собствена представа за това, което наблюдава. Тук изцяло залагам на такъв тип асоциация. Работата предизвиква някаква форма на представяне на образ. Кое до голяма степен зависи от това до каква степен зрителят би могъл да си го изгради, иначе то не би могло да се получи. Тук има и някаква форма на интерактивност, чисто мисловна. Новата работа, 3D видеото, което е създадено на базата на предишната, се нарича „Displace (без перука, без червило, без телефон и без цигари)“. Така че се получава точно това разсъбличане на русата жена и обличането ѝ в нова триизмерна форма, а двете работи вече нямат нищо общо като визуално изображение. Ако първоначалното е силно асоциативно, това е доста пространствено решено и доста остро, доста силно натоварено с напрежение на самия образ, предвид на това, че то е триизмерно и реално като го гледаш, то те въвлича изцяло в триизмерното пространство.

Всъщност така ти се занимаваш с абстрактен образ, вместо да го правиш с живопис или каквото и да е друго статично изразно средство. Дори тук не можем да говорим за видео, тук имаме изцяло компютърни средства за създаване на този абстрактен образ.

Така е, но първата работа „Русата жена...“ реално е видео, макар и визуално да изглежда като диаграма. Но е направено изцяло в процеса на създаване на видео изображение – то е заснето с видео камера, след което технически е обработено. Триизмерното изображение е изцяло компютърно манипулирано, но то стъпва на основата на реален образ. Интересно е, че и зад двете версии има реално заснет образ. Това не е просто така нареченото CGI (компютърно генериран образ), който е популярен в средите на киното и въобще сред тези, които се занимават с триизмерни изображения. Примерно „Аватар“ или всички други комерсиални филми, голяма част от тях са точно компютърно генерирани. Това означава, че ти рисуващ, използвайки софтуера, 3D Studio Max или други програми за 3D изображения. Тук ти пак използваш подобен софтуер, но стъпваш върху образ, който вече съществува, а не се генерира в момента.

Мисля, че е важно да се обясни разликата между художествено произведение и триизмерен образ в развлекателната индустрия.

Редки са случаите, в които се създава художествено изображение, което се представя в изложба и се наблюдава посредством 3D очила. Не съм го направил само заради технологията, разбира се, аз вече ти казах, че моята основна идея беше чрез развиване на този образ да създам пространство. И прецених, че в случая така би се получило доста добре и доста адекватно, ако се опитам да използвам този метод на триизмерното изображение. Нито веднъж в моята работа досега не съм залагал само и единствено на използването на технологията. Първоначално тя може да изглежда като лесен трик за създаване на впечатление, но зад това аз се опитвам да скрия нещо друго и отзивите ми подсказват, че нещата явно се получават добре. Така че ако ме питаш дали изцяло се занимавам с това повърхностно увлечение по технологиите, които реално създават нов вид образ, не е така. Не харесвам този лесен и доста триков начин за привличане на внимание, зад който не стои нищо.

Слушаш ли ме, или мислиш за жената с червената рокля?

И двете.

Разкажи за изложбата *Choose Training* от 2014, пак в *Contemporary Space*. За противопоставянето между изкуствена неонена светлина и светлината на луната. И за връзката между работите „Колкото далеч, толкова близо“ (2012-2013) и *Choose Training* (2014), които бяха показани там.

Двете работи имат връзка. Въобще в последно време работите ми са изградени на този принцип, че създавам нещо, което се оказва достатъчно силно като образ, който предполага развитие. Първото подобно видео, което направих, беше, след като станах свидетел на един природен феномен, лунно затъмнение през 2011 г. в Шарджа. Беше много ефектно, защото там луната е по-близо до екватора и се вижда много по-голяма, отколкото при нас. Това ми направи много силно впечатление и реших, че просто трябва да го заснема. Отидох до хотела, взех си камерата и изсних цялата лента, която имах останала, тогава сних още на лента. Впоследствие този запис много дълго стоя, една година и повече, без да знам какво искам да правя с него. Единствено знаех, че трябва да направя нещо, защото изглеждаше много магнетично, много силно притегателно. Явно, че в тези силни природни явления има нещо, което наистина те държи. Тогава ми хрумна идеята да се опитам да направя едно такова съчетание, по-скоро видео колаж между луната и изкуствени обекти, които също излъчват светлина, но са създадени от човека и напомнят за някакъв консумеризъм.

Светлината ли е връзката?

Да, връзката е светлината. Тогава започнах да търся нещо, което свети, което да е проекция на фона на тъмното. Понеже лунното затъмнение се развиваше на фона на тъмното, чисто технически аз си представях, че ако направя едно такова къстъмизирано HD изображение, в издължен формат, който да се развива по хоризонталата, на черния фон бих могъл да правя колажи с други обекти, защото на чист светъл фон нямаше как да стане или щеше да е доста по-трудно. Тогава се насочих към тези утопични образи на големия град. Какво ти прави впечатление в тъмната част на деня? Точно тези светлини, които изграждат представата за съвременен град. Намерих разни странни, интересни и смешни обекти като лого на казино или част от корпоративна реклама, или примерно светещи прозоци на офис. Такива присветващи елементи, които от една страна, са атрактивни за окото, от друга страна обаче, в тях се кодира някакъв смисъл, по-скоро смисъл на употреба. Заснех няколко такива обекта и създадох работата. Беше трудна за правене, защото работех с пет-шест елемента, от които трябваше да изградя композиция. Тя се получи от порядъка на осем минути и направих специален звук. Начинът, по който беше показана, беше в абсолютен блек бокс с висящ екран, така че се получи доста силен

образ, който ми даде достатъчно основание, че тази идея би могла да бъде доразвита в по-мощен проект. Тогава се появи идеята да направя изложба в *Contemporary Space* и просто продължих да се занимавам в тази посока с утопичния град. Продължих да търся подходящи изображения, които са производни на човешката употреба. Инсталацията беше триканално видео, като идеята ми беше да се покрият всички стени на галерията. Представляваше съчетание между тези символи на големия град и ситуации, които са свързани с градско живеене, по-скоро не с активната част, а с развлекателната, как се забавлява или си почива съвременният човек – като каране на кънки или игра на боулинг, или пък фитнес. Понеже образът с неоновите светлини сам по себе си е статичен образ, на него силата му е в самата светлина, в самия цвят. Аз исках чисто композиционно, или по-скоро в логиката на ритъма на едно видео, да имам движение и го потърсих в тези занимания. В тази работа става дума за някакъв вид трениране на съзнанието. Не случайно избрах и това заглавие, *Choose Training*, което взех от фитнеса, то означава някаква степен на физическа натовареност, но аз го използвам в смисъла на трениране на съзнанието.

[Choose Training – Simulation 1](#) from [Kalin Serapionov](#) on [Vimeo](#).

В работата *I am Safe* в настоящата изложба също използваш неон, но по друг начин.

I am Safe се занимава с дискурса между реалното и виртуалното пространство. В цялата изложба става дума за пространство, за различни видове пространства. *I am Safe* е неонова инсталация, текст, който е взет от социалните мрежи и е следствие на зачестилите атентати. Направи ми впечатление как познати и приятели се чекваха във фейсбук като вид статус, с което искаха да кажат, че са в безопасност. Тогава ми хрумна идеята, че в съвременните условия това ще става все по-често използваемо като фраза и може би ще се превърне в статус, с който непрекъснато ще ни се налага да засвидетелстваме нашето положение. Аз вземам фразата от фейсбук, но я прехвърлям във физическото пространство. Идеята ми тук е да проверя как подобен статус би въздействал във физическо пространство, където зрителят е анонимен. Създадох фразата във формата на хаштаг, който е повторен три пъти, като думите са свързани помежду си с долна черта. Отризах по средата буквите в началото и в края, така че се получи нещо като отхапване на текста. Целта ми с тази работа е да видя реакцията на зрителя, който наблюдава този неон във физическото пространство, в което той самият е анонимен.

Разбирам, че това е адски атрактивно. Един приятел казва, че в една изложба няма ли един неон така да светне някъде, изложбата няма да е хубава. Но това не е водещото. Относно връзката между неон и природни обекти – в снимането на неон това, което ме подтикна, е един вид специфично предизвикателство, чисто технически, като форма, или по-скоро идея за снимане – защото то не е толкова лесно. Някакси снимането винаги е сложен и дълъг процес, в който ти натрупваш материал.

Всеки има телефон и всеки би могъл да щракне някаква светлинка, въпросът е какво се случва от тук нататък с тази светлинка. Аз вече почвам да разсъждавам как да го заснема, как да го сглобя в контекста на цялото видео или цялата инсталация, така че да стане силен визуален образ, който въздейства и да подтиква към преживяване.

Приемаме ли вече инсталационните схеми като самостоятелно произведение, като графика?

Installation Look е инсталация, която в момента се състои от 35 инсталационни схеми и фотографии.

Те са един общ проект, в който някои елементи се добавят в зависимост от присъствието на нови работи. Аз ги правя доста отдавна – от повече от десет години – когато трябва да показвам дадена инсталация. Обикновено тя е свързана с пространството и аз се старая да си давам сметка какво се случва в това пространство, а не просто да се показва инсталацията там. Идеята ми първоначално беше да изясня за себе си как самата работа ще изглежда, започнах да правя тези схеми с единствената цел по-добре да си представя как самата работа ще бъде инсталирана. Впоследствие се събраха известно количество такъв тип компютърни рисунки, не са точно схеми, въпреки че са съвсем схематични. Реших, че това започва да придобива образа на цялостен проект, и съвсем целенасочено започнах да търся някаква форма, по която да го контекстуализирам.

Какво обединява инсталационни схеми, фотографии, инсталации, слайдове от видеа и фотографии?

Връзката са самите работи, така нареченото завършено произведение, което в случая го няма, и всъщност аз показвам процеса, в който то е реализирано. Така или иначе, работите, които са представени в тази изложба, са реализирани вече видеоинсталации и ако някой се интересува от моите проекти, ще направи лесно връзката между самата подготовка по реализирането и завършената работа. Така че всички тези инсталационни схеми, инсталационни рисунки и фотографии са обединени от самата работа, която не присъства в изложбата, но присъства процесът. Това е пространството, което се намира между видеото и фотографията, което е допълнено и доизградено с тези компютърни рисунки.

Снимките не са случайни. Те нямат претенцията да са фотографски изображения в смисъла на разбирането за фотография. Голяма част от тях са правени, когато съм бил на резиденции в чужбина. И обикновено попадайки на ново място или на място, което е различно от домашния контекст, в който съм свикнал да работя, се опитвам да се ориентирам, да намеря интересни неща, които да ме провокират в посока на това да се реализира творба. Тези фотографии представляват маркиране на неща, които ми правят впечатление. Те са нещо като първоначална стъпка или по-скоро хрумване, или

натрупване на впечатления, които ме отвеждат в посока на видеото, което създавам впоследствие.

Така че всяка една от фотографиите в този проект има по някакъв начин връзка с определено произведение. Те са от различни места – Щатите, Италия, Обединените арабски емирства, и са форма на ориентация, визуална форма на ориентация.

Къде е връзката между произведенията в изложбата?

Както ти казах в началото, изложбата в *Contemporary Space* е обединена от идея за пространството.

Става въпрос за преживяване, както в това триизмерно видео, то се случва в различни плоскости, равнини – гледане, усещане, чуване. Това е работа, която в някаква скромна степен в сравнение с други триизмерни прожекции, по други поводи, реално се занимава с твоите сетива, ти по този начин я усещаш. В другите две работи в изложбата става въпрос за други видове пространства, пространството между видеото и фотографията в *Installation Look* – това е работното пространство на автора, моето работно пространство. В *I am Safe* става въпрос за пространството между виртуалното и физическото. Така че и трите работи се занимават с три различни типа пространства. И цялата изложба няма наименование, а и аз нямам конкретен стейтмънт, който да е изведен като смисъл, но мисля, че е видимо, че става въпрос за усещането за пространство.

[As Far Away as Near](#) from [Kalin Serapionov](#) on [Vimeo](#).

Навремето имаше много портрети в твоите видео произведения. Какво стана с тях?

Тогава ме интересуваше човекът, по този повод се появиха и тези портрети. Аз се опитвах да съпоставям различни характери и на базата на това съпоставяне да изграждам представата за различността, занимавах се с един вид идентичност, индивидуална и групова. В момента в нещата, които правя, човекът отсъства или ако присъства, той е на друго място, ти не виждаш реалния образ. Дамата с червената рокля е в представата ти, а не в директния контакт.

Още по темата:

Калин Сепарионов: близо, но и далеч

Изложбата като среща

КОМЕНТАРИ

FACEBOOK КОМЕНТАРИ

